stemmelser omhandlede tilfælde, hvor den erhvervsdrivende af interventionsorganet i sit eget land har købt skummetmælkspulver, der stammer fra interventionslagre i en anden medlemsstat, idet der i så fald ikke er sådanne særlige konkrete omstændigheder, der klart peger i retning af, at et andet tidspunkt end forarbejdningstidspunktet skal lægges til grund ved beregningen af støtten.

2. Kompensationsbeløb, en producentorganisation har fået udbetalt for tilbagetrækning af fiskerivarer fra markedet, kan ikke finansieres af EUGFL, såfremt medlemsstaten har foretaget den løbende kontrol af producentorganisationens virksomhed, som er fastsat i EF-ordningen om anerkendelse af sådanne organisationer.

RETSMØDERAPPORT
i sag 343/85 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) indeholder bestemmelser om direkte fællesskabsfinansiering af restitutioner ved udførsel til tredjelande og interventioner til regulering af landbrugsmarkederne; de finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond (herefter benævnt »EUGFL«), Garantisektionen.

I henhold til forordningens artikel 4 stiller Kommissionen de nødvendige midler til rådighed for medlemsstaterne, for at de udpegede kontorer og organer kan foretage udbetalingerne af sådanne restitutioner og interventioner i overensstemmelse med Fællesskabets regler og de nationale lovgivninger.

Ifølge samme forordnings artikel 5, stk. 2, litra b), afslutter Kommissionen regnskaberne over de udgifter, de nationale kontorer og myndigheder har afholdt, på grundlag af de af medlemsstaterne forelagte årsregnskaber og de i den forbindelse nødvendige bilag.

Artikel 8 i Kommissionens forordning nr. 1723/72 af 26. juli 1972 om regnskabsafslutning for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (EFT Spec. udg. Anden serie, III, s. 110) bestemmer, at beslutningen om regnskabsafslutningen skal omfatte bestemmelse af de udgifter, som hver medlemsstat har afholdt i løbet af det pågældende år, og som skal afholdes af EUGFL, Garantisektionen.

2. Ved beslutning 85/460 af 28. august 1985, meddelt Den Italienske Republik ved

* Processprog: Italiensk.

skrivelse af 5. september 1985 (offentliggjort i EFT L 267, s. 35), fastlagde Kommissionen, hvilke af de af Den Italienske Republik afholdte udgifter for regnskabsåret 1981, der anerkendtes som påhvilende EUGFL, Garantisektionen.

Kommissionen anførte i beslutningen, at på baggrund af en foretagen kontrol opfyldte en del af udgifterne, nemlig 43 138 824 099 LIT, ikke betingelserne i henhold til de gældende fællesskabsretlige regler og kunne derfor ikke finansieres, og at medlemsstaten havde fået meddelelse om disse fradrag i alle detaljer og havde kunnet tilkendegive sin opfattelse i denne forbindelse.

Det fremgår af sagen, at de transaktioner, der gav anledning til de nævnte udgifter, efter Kommissionens opfattelse ikke var i overensstemmelse med reglerne om de pågældende interventionsforanstaltninger. Under de gensidige drøftelser, der fandt sted, inden beslutningen om afslutning af regnskaberne blev vedtaget, var Den Italienske Republik i enkeltheder blevet underrettet om de særlige grunde til, at de enkelte transaktioner ikke var forskriftsmæssige. De er desuden omtalt i den sammenfattende rapport vedrørende regnskabsårene 1980 og 1981, som blev tilstillet Den Italienske Republik, og er senere behandlet af Fondskomiteen som led i den høring, der skal foretages i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 729/70.

3. Nærværende sag er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning om at afslå EUGFL-finansiering af følgende beløb:

— 677 198 690 LIT til støtte til opkøbt skummetmælkspulver;

— 3 727 116 185 LIT til støtte til forbruget af olivenolie;

— 2 694 251 820 og 145 345 970 LIT til kompensation for tilbagetrækning af fiskerivarer fra markedet;

— 761 886 150 LIT vedrørende monetære udligningsbeløb.

4. Stævningen er registreret på Domstolens Justitskontor den 15. november 1985.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har imidlertid anmodet Kommissionen om at besvare en række spørgsmål vedrørende beregningen af støtten til opkøbt skummetmælkspulver. Kommissionen besvarede spørgsmålene ved skrivelse af 28. november 1986.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren, Den *Italienske Republik*, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning 85/460 af 28. august 1985 annulleres for så vidt Kommissionen i forbindelse med afslutningen af de af Den Italienske Republik forelagte regnskaber over udgifter for regnskabsåret 1981 afviste at lade EUGFL afholde udgifter på 677 198 690 + 3 727 116 185 + 2 694 251 820 + 145 345 970 + 761 886 150 (i alt 8 005 798 815) LIT;

— subsidiært påstås beløbet nedsat af de i stævningen anførte grunde;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte, *Kommissionen*, har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises for så vidt angår de påstande, der ikke er materielretligt begrundet;

— i øvrigt frifindelse;

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

For hver enkelt af de tre dele af sagen har den *italienske regering* gjort gældende, at artikel 8 i forordning nr. 1723/72 er tilsidesat. Den har desuden anført, at der er tale om myndighedsmisbrug med hensyn til den del af beslutningen, der vedrører støtte til forbruget af olivenolie, og myndighedsmisbrug og manglende begrundelse for så vidt angår den del af beslutningen, der vedrører kompensation for tilbagetrækning af fiskerivarer fra markedet.

Kommissionen har anført, at de pågældende anbringender, der ikke er nærmere underbygget, ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 38, stk. 1, og derfor må afvises.

A — *Støtte til opkøbt skummetmælkspulver*

1. *Retlig baggrund*

Artikel 10 i Rådets forordning nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169) bestemmer, at der »ydes... støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver, der er blevet fremstillet inden for Fællesskabet og anvendes til foder, såfremt disse produkter opfyldte bestemte betingelser«. De nærmere regler om ydelse og udbetaling af støtten er fastsat af Kommissionen.

På grundlag af Kommissionens svarskrift og dens svar på Domstolens spørgsmål med hensyn til beregningen af støtten kan de gældende fællesskabsbestemmelser inden for området sammenfattes som følger:

Hvis en erhvervsdrivende køber skummetmælkspulver på det *frie marked i sit eget land*, bestemmes det i artikel 9 i Kommissionens forordning nr. 1725/79 af 26. juli 1979 om nærmere regler for støtte til skummetmælk, der forarbejdes til foderblandinger, og til skummetmælkspulver til kalvefoder (EFT L 199, s. 1), at »støttebeløbet er det beløb, der er gældende den dag, hvor skummetmælken eller skummetmælkspulveret denatureres, eller den dag, hvor det forarbejdes til foderblandinger«. Støtten udbetales til den forarbejdende virksomhed af myndighederne i den pågældende medlemsstat.

Såfremt den erhvervsdrivende køber skummetmælkspulver på det *frie marked i en anden medlemsstat* end den, hvor han er hjemmehørende, er støttebeløbet det beløb, der er gældende den dag, hvor produktet forarbejdes (jfr. artikel 9 i ovennævnte forordning nr. 1725/79) eller det beløb, der er fastsat i Kommissionens forordning nr. 1624/76 af 2. juli 1976 om særlige bestemmelser vedrørende udbetaling af støtte til skummetmælkspulver, der denatureres eller forarbejdes til foderblandinger på en anden medlemsstats område (EFT L 180, s. 9). Ifølge Kommissionen er der her tale om en helt speciel ordning. Den har forklaret, at såfremt støtten udbetales efter at produktet

er forarbejdet eller denatureret, udbetales den i almindelighed af den medlemsstat, på hvis område transaktionen er foretaget, jfr. Rådets forordning nr. 986/68 af 15. juli 1968 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver til foderbrug (EFT 1968 I, s. 250). Imidlertid indeholder forordning nr. 1624/76 en undtagelse fra den nævnte regel, idet afsendelsesmedlemsstaten er bemyndiget til at udbetale støtte. I forordningen hedder det, at:

— støtten udbetales forud til eksportøren, når der er ført bevis for, at skummetmælkspulveret i bestemmelsesmedlemsstaten er blevet underkastet toldkontrol eller en administrativ kontrol, og der er stillet en sikkerhed (artikel 2);

— støttebeløbet er det beløb, der anvendes den dag, hvor toldformaliteterne ved udførsel opfyldes (artikel 8, stk. 1);

— myndighederne i indførselsmedlemsstaten kan udbetale et yderligere beløb til den virksomhed, der forarbejder de pågældende produkter, såfremt støttebeløbet udtrykt i national valuta er steget mellem det tidspunkt, der lægges til grund ved fastsættelse af støtten i afsendelsesmedlemsstaten og den dato, hvor produktet forarbejdes (artikel 8, stk. 2).

Ifølge Kommissionen blev ordningen indført for at blive anvendt i Italien, der på det tidspunkt var det eneste land med et strukturbestemt underskud af skummetmælkspulver.

Såfremt den erhvervsdrivende køber hos et *interventionsorgan*, er købet i princippet omfattet af Kommissionens forordning nr. 2213/76 af 10. september 1976 om salg af skummetmælkspulver fra offentlige lagre (EFT L 249, s. 6). Når den erhvervsdrivende køber skummetmælkspulver for at forarbejde det til foder, udbetales der den samme støtte ved køb på det frie marked (se ovenfor).

Hvis den erhvervsdrivende imidlertid hos *interventionsorganet i hans eget land* køber skummetmælkspulver, der er *opkøbt af en anden medlemsstat*, omfattes købet ifølge Kommissionen af en særlig ordning. Den mulighed er ofte indført for Italiens vedkommende, idet der ikke dér findes lagre af skummetmælkspulver. Ved forordning nr. 1763/78 af 25. juli 1978 om overførsel af skummetmælkspulver til det italienske interventionsorgan fra interventionsorganerne i andre medlemsstater (EFT L 204, s. 8) besluttede Rådet at stille 100 000 tons skummetmælkspulver, som interventionsorganerne i de andre medlemsstater ligger inde med, til rådighed for det italienske interventionsorgan. Overførslen gennemførtes i to etaper på henholdsvis 40 000 og 60 000 tons. I forordning nr. 516/80 af 29. februar 1980 om overførsel af skummetmælkspulver til det italienske interventionsorgan (EFT L 58, s. 51) fastsatte Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne for overførsel nummer to. I henhold til forordningens artikel 3 a, stk. 3 — som ændret ved Kommissionens forordning nr. 1146/80 af 7. maj 1980 (EFT L 117, s. 18) — sker det italienske interventionsorgans salg af det pågældende skummetmælkspulver på den særlige betingelse, at »ved betaling af købsprisen nedsættes denne med det støttebeløb,

der er omhandlet i artikel 10 i forordning nr. 804/68« (jfr. ovenfor). Samme betingelse var for tidligere overførsler fastsat i Kommissionens forordning nr. 2972/76 af 7. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1861/76 om overførsel af skummetmælkspulver til det italienske interventionsorgan fra interventionsorganerne i andre medlemsstater (EFT L 339, s. 18).

2. *Faktiske omstændigheder og administrativ procedure forud for udstedelsen af den omtvistede beslutning*

Det fremgår af den sammenfattende rapport, at EUGFL's tjenestegrene fastslog, at der i Italien var udbetalt supplerende støtte til erhvervsdrivende for skummetmælkspulver, der stammede fra offentlige lagre og solgt i henhold til forordningnr. 516/80 (således som den var gældende efter den ordning, der blev indført ved forordning nr. 1146/80). Denne yderligere støtte svarede til forskellen mellem støttebeløbet på det tidspunkt, da kontrakten blev indgået, og det beløb, der var gældende på det tidspunkt, da forarbejdningen fandt sted.

Den italienske regering begrundede denne yderligere udbetaling med, at det i artikel 5 i forordning nr. 2972/76 og i artikel 3 a i forordning nr. 516/80 er bestemt, at salgsprisen som fastsat i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2213/76 nedsættes med det støttebeløb, der er omhandlet i artikel 10 i forordning nr. 804/68. Ifølge den italienske regering er det pågældende beløb det, der er fastsat i henhold til forordning nr. 1725/79. Den har blandt andet bemærket, at der i ovennævnte artikler 5 og 3 a direkte henvises til forordning nr. 1725/79, hvis artikel 9, stk. 1, bestemmer, at det beløb, der udbetales, er det beløb, der er gældende den dag, da produktet forarbejdes. Såfremt det på salgstidspunktet for salget kun er muligt at lægge den på det tidspunkt gældende sats til grund, skal salgsprisen følgelig, såfremt støtten forhøjes inden forarbejdningen, formindskes med et beløb svarende til forhøjelsen. Den italienske regering har i den forbindelse henvist til artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 1624/76, der ligeledes hjemler en sådan fremgangsmåde.

Det fremgår af den sammenfattende rapport, at Kommissionen ikke accepterede den italienske regerings argumentation af følgende grunde:

For det første finder forordning nr. 1624/76, sammenholdt med forordning nr. 1725/79, ifølge Kommissionen kun anvendelse på direkte forarbejdning af skummetmælkspulver købt på det frie marked i en anden medlemsstat end Italien og forarbejdet i Italien. Støtten udbetales således på grundlag af den sats, der er gældende den dag, da toldformaliteterne afsluttes, og den italienske erhvervsdrivende køber produktet ved at betale en nettopris, det vil sige markedsprisen nedsat med støttebeløbet. Det er rimeligt, at forarbejdningsvirksomheden får udbetalt forskellen mellem støttebeløbet beregnet på den dag, da toldformaliteterne afsluttes, og det højere beløb, der er gældende den dag, da forarbejdningen finder sted, idet en italiensk forarbejdningsvirksomhed herved behandles på lige fod med de tilsvarende virksomheder i andre medlemsstater; i henhold til forordning nr. 1624/76 kan støttebeløbet ikke overstige det maksimale niveau, der er gældende i forarbejdningsperioden, som højest må vare seks måneder, og den erhvervsdrivende skal afholde transportudgifterne fra den medlemsstat, hvor produktionen eller forarbejdningen finder sted. For skummetmælkspulver, der købes hos interventionsorganet inden for rammerne af forordning nr. 2213/76, er der ikke sådanne krav; der er ikke fastsat nogen frist for forarbejdningen, og den erhvervdrivende kan

følgelig afvente det gunstigste tidspunkt for forarbejdningen, det vil sige når støttebeløbet er højest. I dette tilfælde betaler den erhvervsdrivende nemlig kun de relativt beskedne omkostninger til dækning af transport fra det offentlige lager.

For det andet har henvisningen til forordning nr. 1725/79 i artikel 5 i forordning nr. 2972/76 og 3 a i forordning nr. 516/80 ifølge Kommissionen udelukkende til formål at fastlægge betingelserne for ydelse af støtten; den har ikke betydning med hensyn til reglerne for beregning af salgsprisen.

Kommissionen har for det tredje bemærket, at i henhold til artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1725/79 kan »der... kun ydes støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver, dersom... det ikke har kunnet eller ikke vil kunne begunstiges af støtte eller prisnedsættelse i medfør af andre fællesskabsbestemmelser«. I den foreliggende sag er der imidlertid ydet prisnedsættelse for skummetmælkspulveret, da det forlod det offentlige lager.

Af ovennævnte grunde kan den supplerende støtte, det italienske interventionsorgan har ydet, og som beløber sig til 677 198 690 LIT for regnskabsåret 1981, efter Kommissionens opfattelse ikke finansieres af EUGFL.

3. *Parternes anbringender og argumenter*

Sagsøgeren, den *italienske regering,* har først gjort gældende, at Kommissionens synspunkt er i strid med de relevante fællesskabsbestemmelser. Forordning nr. 516/80 bestemmer, at købsprisen for skummetmælkspulveret »nedsættes... med det støttebeløb, der er omhandlet i artikel 10 i forordning nr. 804/68«. I sidstnævnte bestemmelse præciseres hverken støttens størrelse eller de nærmere regler og betingelser for ydelse af støtten. Henvisningen til den nævnte artikel omfatter følgelig alle gennemførelsesbestemmelserne til artiklen, herunder bestemmelserne i forordning nr. 1725/79, hvis artikel 9 bestemmer, at støttebeløbet er det beløb, der er gældende den dag, hvor produktet denatureres eller forarbejdes. Hvis det støttebeløb, der er gældende den dag, da forarbejdningen finder sted, er højere end det beløb, der er fratrukket i forbindelse med betalingen af købsprisen, er interventionsorganet således forpligtet til at betale forskellen. Den italienske regering har desuden bestridt, at det i den sammenhæng er relevant, at den pågældende forpligtelse ikke udtrykkeligt er omtalt i forordning nr. 516/80, mens artikel 8 i forordning nr. 1624/76 indeholder en sådan udtrykkelig regel. I sidstnævnte forordning var en udtrykkelig regel nemlig alene nødvendig for at angive, at den pågældende forskel skal betales af et interventionsorgan (importlandets), der ikke er det samme som det interventionsorgan (i eksportstaten), der har udbetalt den oprindelige støtte, der var gældende den dag, da toldformaliteterne blev afsluttet.

Heroverfor har *Kommissionen* anført, at retsvirkningerne af en retsakt i medfør af princippet »tempus regit actum« reguleres af de bestemmelser, der er i kraft på det tidspunkt, da retsakten opstår. I den foreliggende sag er den retsstiftende kendsgering for fordringen købet. I mangel af en udtrykkelig bestemmelse er den støtte, der skal ydes, således den, der er gældende på købstidspunktet. Kommissionen har forklaret, at de nærmere regler for ydelse og udbetaling af støtten, der er fastsat i medfør af forordning nr. 804/68, varierer alt efter de for-

skellige købsordninger, dvs.: køb på det frie marked, køb på det frie marked og denaturering eller forarbejdning på en anden medlemsstats område, og køb af et interventionsorgan. En henvisning til artikel 10 i forordning nr. 804/68 kan således ikke omfatte alle de ordninger, der er indført til dens gennemførelse.

Den *italienske regering* har for det andet anført, at den omstændighed, at den pågældende forskel ikke udbetales, indebærer en uberettiget forskelsbehandling til skade for den erhvervsdrivende, der har købt skummetmælkspulver af det italienske interventionsorgan i medfør af forordning nr. 516/80; de erhvervsdrivende, der køber skummetmælkspulver i andre medlemsstater, på det frie marked eller af interventionsorganer, får udbetalt det højere støttebeløb, der er gældende den dag, da forarbejdningen finder sted.

Heroverfor har *Kommissionen* anført, at det ikke med rette kan hævdes, at den erhvervsdrivende ved køb af skummetmælkspulver af det italienske interventionsorgan stilles ringere i økonomisk henseende i forhold til køb i andre medlemsstater, på det frie marked eller af interventionsorganer; der er tale om forskellige købsordninger, og den erhvervsdrivende kan frit vælge mellem de forskellige muligheder, som hver for sig har fordele og ulemper.

B — *Støtte til forbruget af olivenolie*

1. *Retlig baggrund*

Artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning nr. 3089/78 af 19. december 1978 om fastsættelse af almindelige bestemmelser vedrørende støtte til forbruget af olivenolie (EFT L 369, s. 12) bestemmer, at støtten til forbruget af olivenolie udbetales, når kontrolorganet, udpeget af den medlemsstat, hvori emballeringen foretages, har fastslået, at betingelserne for ydelse af støtten er opfyldt. Samme artikels stk. 2 bestemmer: »støtten kan imidlertid udbetales, så snart støtteansøgningen indgives, under forudsætning af, at der stilles tilstrækkelig sikkerhed«. I henhold til forordningens artikel 7 skal medlemsstaterne indføre en kontrolordning, som sikrer, at det produkt, der ansøges om støtte for, opfylder betingelserne for ydelse af støtte.

Ved forordning nr. 557/79 af 23. marts 1979 (EFT L 73, s. 13) fastsatte Kommissionen gennemførelsesbestemmelser for ordningen vedrørende støtte til forbruget af olivenolie. Det hedder i forordningens artikel 10, stk. 4, at »medlemsstaten udbetaler støtten inden 150 dage efter ansøgningens indgivelse«. Samme betingelse fastsattes i artikel 9, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 3172/80 af 5. december 1980 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen verørende støtte til forbruget af olivenolie (EFT L 331, s. 27), som erstattede forordning nr. 557/79 med virkning fra den 9. december 1980.

I henhold til Rådets forordning nr. 283/72 af 7. februar 1972 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik samt om oprettelse af et informationssystem på dette område (EFT 1972 I, s. 85) skal medlemsstaterne i den første måned efter hvert kvartals udløb blandt andet tilsende Kommissionen »en opgørelse over de uregelmæssigheder, om hvilke der foreligger en rapport som det første led i en administrativ eller retslig forfølgning« (artikel 3).

2. *Faktiske omstændigheder og administrativ procedure forud for udstedelsen af den omtvistede beslutning*

Ifølge den sammenfattende rapport havde EUGFL's undersøgelser i Italien vist, at den

i EF-ordningen omhandlede kontrol ikke var foretaget inden for de fastsatte frister, og at der i visse tilfælde ikke havde fundet nogen kontrol sted. De nævnte forsinkelser og tilfælde af manglende kontrol havde medført, at lovformeligheden af de forskud på støtte, der var udbetalt i henhold til artikel 8 i forordning nr. 3089/78, ikke var blevet efterprøvet inden for den i artikel 10 i forordning nr. 557/79 (og artikel 9 i forordning nr. 3172/80) fastsatte frist på 150 dage. Da gyldigheden af de beløb, der var stillet som sikkerhed for de nævnte forskud, jfr. artikel 8 i forordning nr. 3089/78, i almindelighed var begrænset til ti måneder, var der for en lang række støtteansøgninger, hvor kontrollen ikke var foretaget inden for ovennævnte frist, ikke længere sikkerhedsstillelse. EUGFL's tjenestegrene var af den opfattelse, at de nævnte forskud, hvis lovformelighed ikke var efterprøvet på det tidspunkt, da garantiperioden udløb, ikke er udbetalt i overensstemmelse med fællesskabsreglerne, hvorfor de ikke kunne finansieres af EUGFL.

Det hedder videre i den sammenfattende rapport, at EUGFL's undersøgelser desuden havde medført, at der var indledt administrativ og retslig forfølgning af flere erhvervsdrivende som følge af uregelmæssigheder, som var konstateret under kontrolbesøg i virksomhederne. De pågældende støttebeløb androg 3 727 116 185 LIT for regnskabsåret 1981. De italienske myndigheder anførte i den forbindelse, at uregelmæssighederne i visse tilfælde var blevet konstateret efter den kontrol på nationalt plan, der foretages som led i undersøgelserne med henblik på, om støtten kunne anerkendes. I de tilfælde havde det italienske interventionsorgan krævet, at de erhvervsdrivende tilbagebetalte den uretmæssigt udbetalte støtte. Forvaltningssagerne og straffesagerne var imidlertid endnu ikke afsluttet, og det var derfor ikke muligt definitivt at gøre de mængder op, hvor der med urette var udbetalt støtte.

EUGFL's tjenestegrene havde bemærket dels, at Kommissionen aldrig havde fået meddelelse om de nævnte uregelmæssigheder som krævet i henhold til forordning nr. 283/72, dels at de beløb, der var stillet som sikkerhed, var frigivet, inden den nationale kontrol blev foretaget. Selv om en sådan uregelmæssighed var blevet opdaget under den nationale kontrol, ville det forskudsvis udbetalte støttebeløb således ikke længere have kunnet tilbagesøges ved hjælp af sikkerheden.

På grundlag heraf afslog Kommissionen at lade EUGFL finansiere et samlet beløb for regnskabsåret 1980 på 6 876 103 895 LIT.

3. *Parternes anbringender og argumenter*

Den *italienske regering* har først forklaret, at sagen udelukkende vedrører den omstændighed, at Kommissionen afslog at lade EUFGL finansiere et beløb på 3 727 116 185 LIT til dækning af støtte udbetalt til virksomheder, mod hvilke der på nationalt plan er indledt straffesager eller administrative procedurer som følge af uregelmæssigheder, idet Kommissionen som begrundelse herfor har fastslået dels, at de nævnte tilfælde af uregelmæssigheder aldrig er meddelt Kommissionen som krævet i henhold til Rådets forordning nr. 283/72, dels, at de beløb, der var stillet som sikkerhed for de beløb, der var udbetalt som forskud på den nævnte støtte, allerede var frigivet, inden de nationale myndigheder havde foretaget deres kontrol.

Den italienske regering har principalt anført, at det må anses for retsstridigt, at Kommissionen har afvist at lade nogen del af beløbet finansiere af EUGFL. Vel er den omstændighed, at regeringen ikke har meddelt Kommissionen, at den havde anlagt straffesager eller indledt administrative procedurer, en overtrædelse af EF-bestemmelserne, men der findes ikke fællesskabsretlige bestemmelser, hvorefter en sådan tilsidesættelse har retsvirkninger med hensyn til spørgsmålet om EUGFL-finansiering. Den omstændighed, at de beløb, der var stillet som sikkerhed for den forskudsvise udbetaling af de nævnte støttebeløb, allerede var frigivet, kan heller ikke medføre, at de automatisk udelukkes fra EUGFL-finansiering. Den italienske regering har desuden bemærket, at i en række tilfælde var der foretaget kontrol, hvor alt var korrekt, og at uregelmæssighederne først viste sig på et senere tidspunkt. I de tilfælde havde det italienske interventionsorgan ikke længere mulighed for at udnytte sikkerhedsstillelsen. Desuden er det ikke berettiget at afvise beløbet fra finansiering, så længe forvaltnings- og straffesagerne endnu ikke var afsluttet. Først da vil det kunne fastslås, om der var tale om uregelmæssigheder, og i en række tilfælde var støttebeløbene blevet afvist fra finansiering i deres helhed, selv om den formodede uregelmæssighed kun vedrørte en del af støtten.

Kommissionen har først anført, at efter dens opfattelse kunne EUGFL-finansiering undtagelsesvis godkendes, hvis en efterfølgende kontrol havde bekræftet, at en transaktion havde været forskriftsmæssig; den havde således kun afslået de tilfælde, hvor ingen kontrol havde fundet sted. Kommissionen har i den forbindelse understreget, at artikel 8 i Rådets forordning nr. 3089/78 bestemmer, at støtten kan udbetales tidligere — inden det er undersøgt, om betingelserne for at yde den er opfyldt — når der er stillet tilstrækkelig sikkerhed. Kommissionens forordning nr. 557/79 bestemmer, at støtten skal udbetales inden 150 dage efter ansøgningens indgivelse. Kontrollen af, at betingelserne for ydelse af støtten er opfyldt, samt — såfremt støtten udbetales tidligere — frigivelse af sikkerheden skal derfor også gennemføres inden for den samme 150 dages-frist. I en række tilfælde havde de italienske myndigheder imidlertid først foretaget kontrol og afsluttet sagen efter fristens udløb. Efter Kommissionens opfattelse er det derfor berettiget at afvise de pågældende beløb fra finansiering. Kommissionen har desuden bemærket, at artikel 8, stk. 2, første afsnit, af Rådets forordning nr. 729/70 bestemmer, at »tilbagebetales de nævnte beløb ikke fuldt ud, bærer Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssighederne eller forsømmelserne; dette gælder ikke for uregelmæssigheder eller forsømmelser, som medlemsstaternes myndigheder eller organer kan gøres ansvarlige for«. I den foreliggende sag er de italienske myndigheder under alle omstændigheder ansvarlige, idet de ikke har foretaget den nødvendige kontrol inden udløbet af den periode, hvor den stillede sikkerhed gyldigt kunne frigives. Kommissionen har endelig bemærket, at resultatet af de verserende forvaltnings- og straffesager er uden betydning for spørgsmålet om EUGFL-finansiering.

Den *italienske regering* har subsidiært gjort gældende, at det støttebeløb, Kommissionen afslog at lade EUGFL finansiere, kun burde have været på 1 268 602 210 LIT. En sådan nedsættelse i forhold til det oprindelige beløb på 3 727 116 185 LIT var specificeret i en oversigt af 28. maj 1985 (stævningens bilag 8) på grundlag af kriterier, som Kommissionen har godkendt, og Kommissionen modtog oversigten under et af de sidste møder forud for dens udstedelse af beslutningen.

Kommissionen har bemærket, at den har lagt de beløb til grund, som de italienske myndigheder oplyste ved skrivelse af 28. november 1984 (bilag 2 til svarskriftet); oversigten af 28. maj 1985 havde ikke kunnet anvendes, idet den blot indeholder en liste over verserende straffe- og forvaltningssager.

C — *Kompensation for tilbagetrækning af fiskerivarer fra markedet*

1. *Retlig baggrund*

Artikel 4 i Rådets forordning nr. 105/76 af 19. januar 1976 om anerkendelse af fiskeriets producentorganisationer (EFT L 20, s. 39) bestemmer blandt andet, at anerkendelsen af en producentorganisation tilbagekaldes, når betingelserne for dens anerkendelse ikke længere er opfyldt, eller når anerkendelsen beror på fejlagtige oplysninger. Anerkendelsen tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft, hvis organisationen har opnået eller anvender anerkendelsen på svigagtig måde.

Ved forordning nr. 2062/80 af 31. juli 1980 fastsatte Kommissionen betingelserne og fremgangsmåden ved anerkendelse og tilbagekaldelse af anerkendelse af producentorganisationer og sammenslutninger af sådanne inden for fiskerierhvervet (EFT L 200, s. 82). I forordningens artikel 5 er blandt andet opregnet de fælles fiskeri- og afsætningsregler, som producentsammenslutningerne skal fastsætte. Samme forordnings artikel 8 bestemmer: »medlemsstaterne kontrollerer løbende de anerkendte producentorganisationers og sammenslutningers virksomhed med henblik på anvendelsen af artikel 4 i forordning nr. 105/76 og nærværende forordnings artikel 5«.

2. *Faktiske omstændigheder og procedure forud for udstedelsen af den omtvistede beslutning*

Det er under sagen oplyst, at der i begyndelsen af 1984 rejstes tiltale for svig mod lederne af producentsammenslutningen »Domar di Porto Garibaldi« samt mod medlemmerne af det lokale udvalg, der skulle kontrollere, at varerne faktisk blev trukket tilbage fra markedet, idet de i forening retsstridigt havde fået udbetalt eller forsøgt at få udbetalt fællesskabsstøtte for tilbagetrækning af fiskerivarer fra markedet i perioden 1978 til 1982. Kommissionen modtog meddelelse herom.

Herefter foretog EUGFL's tjenestegrene en inspektion af et datterselskab af Domar, producentsammenslutningen San Marco di Chioggia. De kunne her blandt andet fastslå, at San Marco ikke havde nogen ansatte, og ikke havde kontorer, lagerrum eller andre faciliteter, der er nødvendige for at en producentsammenslutning kan fungere normalt. Kommissionen fandt, at San Marco aldrig havde fungeret i praksis, og anmodede derefter Italien om at trække anerkendelsen af den nævnte sammenslutning tilbage og tilbagesøge alle de beløb, der var udbetalt siden sammenslutningen blev anerkendt.

Kommissionen afviste herefter at lade EUGFL afholde samtlige de udgifter, Domar og San Marco havde anmeldt, og som i regnskabsåret 1981 androg hhv. 2 694 251 820 og 145 345 970 LIT, idet den understregede, at der ikke var foretaget nogen form for gyldig kontrol af de pågældende sammenslutningers transaktioner, og at udgifterne derfor ikke kunne finansieres af EUGFL.

3. *Parternes anbringender og argumenter*

Med hensyn til producentsammenslutningen Domar har den *italienske regering* først bemærket, at straffesagerne fortsat verserer, og at de tiltalte har nægtet sig skyldige i de forhold, de er tiltalt for; følgelig kan det endnu ikke anses for bevist, om de har fået udbetalt beløb med urette, og i givet fald hvilke; under alle omstændigheder står det ikke fast, om der har været tale om medvirken fra kontrolorganernes side. Den italienske regering har principalt gjort gældende, at de omtvistede udgifter burde afholdes af EUGFL, selv om de er udbetalt med urette (idet der dog til EUGFL kan tilbageføres beløb, der efterfølgende måtte blive tilbagesøgt), idet der ikke har kunnet konstateres uregelmæssigheder eller forsømmelser, der kunne tilregnes den italienske forvaltning eller andre statslige organer. Den italienske forvaltning kan ikke holdes ansvarlig for, at personer, der forestår kontrollen, har handlet svigagtigt.

Heroverfor har *Kommissionen* anført, at medlemsstaterne har en særlig forpligtelse til at kontrollere oplysninger afgivet af producentorganisationer (den har blandt andet henvist til artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70 og artikel 8 i forordning nr. 2062/80). Hvis kontrolorganerne ikke kontrollerer, om der foreligger svig, men selv handler svigagtigt, hæfter den pågældende medlemsstat for de heraf følgende tab.

Den *italienske regering* har subsidiært gjort gældende, at Kommissionen burde have anerkendt de pågældende beløb med forbehold, indtil de verserende straffesager var endelig afgjort.

Kommissionen har anført, at den ikke har pligt til at afvente udfaldet af de nævnte sager. Den har blandt andet bemærket, at det er lidet sandsynligt, at udfaldet af en straffesag vil være afgørende for spørgsmålet om EUGFL-finansiering. Selv om overtrædelserne ikke måtte blive bevist, er det desuden ikke særlig sandsynligt, at Domar faktisk har opfyldt alle de forpligtelser, der påhviler en producentsammenslutning.

For så vidt angår Kommissionens afslag på at lade de af San Marco anmeldte udgifter finansiere, har *den italienske regering* anført, at spørgsmålet bør tages op til fornyet overvejelse, og den har krævet, at det pågældende beløb definitivt eller med forbehold afholdes af EUGFL. Den italienske regering har oplyst, at en undersøgelse foretaget af de italienske myndigheder har vist, at uregelmæssighederne i forbindelse med »San Marco« har været ubetydelige, og at sammenslutningens struktur hurtigt ville kunne gøres lovformelig. Den har i den forbindelse henvist til en skrivelse fra det italienske søfartsministerium (stævningens bilag 9).

Kommissionen har bemærket, at udgifter afholdt af en producentsammenslutning udelukkende kan EUGFL-finansieres, såfremt sammenslutningen har udfoldet alle de aktiviteter, der kræves efter de fællesskabsretlige bestemmelser. Den har i den forbindelse blandt andet henvist til Domstolens dom af 28. januar 1986 (Den Italienske Republik mod Kommissionen, sag 129/84, Sml. s. 309).

D — *De monetære udligningsbeløb i forbindelse med samhandelen inden for Fællesskabet*

1. *Faktiske omstændigheder og administrativ procedure forud for udstedelsen af beslutningen*

Det fremgår af sagen, at Kommissionen ved beslutning af 22. marts 1985 fastslog, at de italienske toldmyndigheder burde have opkrævet monetære udligningsbeløb på i alt 2 573 653 540 LIT af to italienske virksomheder, Cerealmangimi SpA og Italgrani SpA De

nævnte virksomheder foretog i perioden 5. oktober 1981 — 8. juni 1982 en række eksporttransaktioner før tiden af kornprodukter, bl. a. gryn af hård hvede, fra Italien til tredjelande, og afviklede de nævnte transaktioner med aktiv forædling ved at indføre hård hvede, der var bragt i fri omsætning i Italien. Samtidig med, at hveden blev bragt i fri omsætning med henblik på eksporten før tiden, blev den gjort til genstand for en udførselsangivelse til Frankrig eller Belgien. Napoli Toldkammer var af den fejlagtige opfattelse, at de nævnte transaktioner henhørte under artikel 20 i Kommissionens forordning nr. 1371/81 af 19. maj 1981 om forskrifter for den administrative anvendelse af monetære udligningsbeløb (EFT L 138, s. 1), som bestemmer: »Medlemsstaterne bemyndiges til ikke at yde eller opkræve monetære udligningsbeløb for produkter, der samtidig angives til frigivelse ved indførsel og til genudførsel. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at der ikke anvendes monetære udligningsbeløb«.

De pågældende virksomheder anlagde i medfør af Traktatens artikel 173 sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. marts 1980 (sagerne 244 og 245/85).

Kommissionen lod imidlertid Italien afholde de monetære udligningsbeløb, der ikke var opkrævet, og som for regnskabsåret 1981 androg 761 886 150 LIT.

2. *Parternes anbringender og argumenter*

Den *italienske regering* har anført, at det vil være ganske uberettiget at lade Italien afholde de nævnte monetære udligningsbeløb, hvis Domstolen måtte give de to virksomheder medhold. Den har følgelig krævet, at Kommissionens beslutning ændres på den måde, at spørgsmålet om, hvorvidt Italien skal afholde de nævnte beløb, stilles i bero, indtil Domstolen har afsagt dom i sagerne 244/85 og 245/85.

Ifølge *Kommissionen* er den italienske regerings krav uden genstand, idet Kommissionens beslutning netop indeholder det krævede forbehold i beslutningens sidste betragtning.

T. Koopmans
Refererende dommer